

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐτά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐτάμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ 42 παρὰ τὸ Χαρδάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 24 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 34

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐλα, ἀφήστε τώρα τίς παροι-
μίες, εἶπε ὁ Μοντανῆς, κι' ἄς κάμου-
με πάλι τὸ χρέος μας.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε ! εἶπε ὁ Δου-
μποδάνος· τὸ κοριτσάκι εἶναι κατα-
κουρασμένο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ
τόσο δρόμο. Ἐλα, μικρούλα μου !..

Καὶ μιά καὶ δύο, παίρνει στὸν ὦμο
τοῦ τὸ κοριτσάκι, ποὺ δὲν ἐκλαιγε
πιά, παρὰ χαμογελοῦσε. Καὶ γύρισαν
πάλι στὸ χωριό.

Στὴν πόρτα τοῦ χανιοῦ στεκόταν
ἡ γυναίκα τοῦ καταστηματοῦρχου, ποὺ
ἄμα εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὰ τέσσερα παι-
διὰ καὶ τὴ μικρὴ στοὺς ὦμους τοῦ
Δουμποδάνου, ἐφώνηξε :

— Γιατὶ γυρίσατε, ἀρχοντόπουλά
μου ; Τί καλὰ πάλι μᾶς φέρνετε ;

— Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι βρήκαμε
στὸ δρόμο καὶ σὰς τὸ φέραμε, εἶπε
ὁ Δουμποδάνος. Ἡ καϊμένη δὲν ἤξερε
νὰ μᾶς πῇ ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ πῶς τὴ
λένε. Σὰν τὴν ἄλλῃ. . . Ἀλήθεια, τί
κάνει ἐκεῖνη ἡ δυστυχισμένη ;

— Τώρα κοιμάται, ἀποκρίθηκε ἡ
γυναίκα τοῦ καταστηματοῦρχου. Ἡρθε
ὁ γιατρὸς καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα φάρμα-
κο γιὰ νὰ κοιμηθῇ, κι' εἶναι λίγη
ὥρα ποὺ τὴν πήρε ὁ ὕπνος. Μὰ ἔνας
ὕπνος τόσο ἀνήσυχος ! Ὅλο παρα-
μιλεῖ καὶ λέει μὲ τρόμο : «Τὰ νε-
ρά ! . . τὰ νερά ! . . » Ἐπειτα πάλι
κλαίει καὶ φωνάζει : «Κούλα μου !
Κούλα !»

Οἱ φίλοι μας ἀκουγαν μ' ἐνδιαφέ-
ρον τὰ λόγια τῆς γυναίκας. Ἡ μικρὴ
ὁμως, ἄμα ἀκουσε τὸ ὄνομα «Κούλα»,
ἐφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δουμποδά-
νου, ἔτρεξε στὴν γυναίκα καὶ κρεμά-
στηκε ἀπ' τὴν ποδιά της.

— Μπᾶ ! ἔκαμε ἡ γυναίκα· γιὰ
κοιτάξτε ! Μήπως τὸ κοριτσάκι τὸ
λένε Κούλα ;

Ἐπειτα ἔσκυψε, σήκωσε τὴ μικρὴ,
τὴ φίλησε στὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε :

— Καλῶς μου το, καλῶς μου το,
τὸ μικρό μου ! Κούλα σὲ λένε, μα-
τάκια μου ;

Ἡ μικρὴ χαμογέλασε κοιτάζοντας
τὴ γυναίκα μὲ χαρά.

— Παιδιά, ξέρετε τί ; εἶπε ὁ Μά-
ριος στοὺς φίλους του. Μοῦ φαίνεται

ριτσάκι, σηκώθηκε εὐθὺς ἀπ' τὸ κρεβ-
βάτι φωνάζοντας :

— Κούλα μου ! Κούλα μου !..

Καὶ τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ
τὴν ἔσφιγγε, καὶ τὴν καταφιλοῦσε.

Δὲν ἦταν πιά τρελλή. Ἡ συγκίνη-
ση, ἡ μεγάλη χαρά, ἔκαμαν νὰ ξα-
ναβρῇ ἀμέσως τὰ λογικά της. Γιατὶ
καθὼς θὰ ἴδοιμε, δὲν ἦταν τρελλή
ἀπὸ καιρό, ἀπὸ καμμιά ἐγκεφαλικὴ
ἢ νευρικὴ ἀρρώστεια, παρὰ εἶχε τρελ-
λαθεῖ μόλις τὴν περασμένη νύχτα
ἀπὸ ἓνα μεγάλο τρόμο.

«Τὸ χωριουδάκι μας ὅλο εἶχε γίνει θάλασσα».

πῶς ἡ τρελλὴ εἶναι ἡ γιαγιά ποὺ γυ-
ρεύει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Τί λέτε ;

— Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βεβαιω-
θεῖμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Πά-
με στὴν κάμαρα ποὺ κοιμάται.

Μπαίνουν λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ στὴν
κάμαρα. Ἡ τρελλὴ κοιμόταν ἤσυχη
τώρα, ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε, ἡ Κούλα
φώναξε μ' ὀλη τῆς τὴ δύναμη :

— Βάθω μ' ! . . Βάθω μ' ! . .

Κι' ἔτρεξε κοντὰ της ἀπλώνοντας
τὰ χεράκια της.

Ἡ γυναίκα ἐξύπνησε ἀπ' τίς φω-
νὲς καί, καθὼς εἶδε κι' αὐτὴ τὸ κο-

Ἄφου πέρασαν οἱ πρῶτες συγκι-
νητικὲς διαχύσεις μεταξὺ γιαγιάς κι'
ἐγγονῆς, ὁ Σαιζάνης ρώτησε τὴ γυ-
ναίκα :

— Δὲν μοῦ λές, κυρά μου, τί ἐπά-
θατε σεῖς ; πῶς ἐχωριστήκατε ; πῶς
τὴ μιά σας τὴ βρήκαμε στὸ ποτάμι,
μέσα σὲ μιὰ βάρκα, καὶ τὴν ἄλλη
σας στὴ μέση τοῦ δρόμου ; Θέλουμε
νὰ μάθουμε, τί σας συνέβη ;

Ἡ γυναίκα, ἄμ' ἀκουσε αὐτὰ τὰ
λόγια, ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό
της καὶ στάθηκε σὰ νὰ προσπαθοῦσε
νὰ θυμηθῇ.

— Ναι, ναι, είπε σέ λίγο, τώρα θυμάμαι... όλα τα θυμάμαι τώρα... "Ημουν μέσα σέ μιὰ βάρκα κι' ένας από σ'αυτούς επεσε στο ποτάμι και με γλύτωσε. Μάριο δὲν τὸν ἔλεγε;". "Ακουσα καλά τὸνομά του, δταν τὸν ἐφωνάξατε;

— Ναι, κυρά μου, τὸ ἀκουσες πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς δειχνόντας στὴ γυναίκα τὸ Μάριο. Καὶ νὰ τὸς ὁ σωτήρας σου; ὁ Μάριος Καπάνης!

"Ἡ γυναίκα σηκώθηκε κι' ἐσφίξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Μαρίου.

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε, ποὺ με γλύτωσες ἀπ' τὸν πνιγμὸ κι' ἡ ἐγγονούλα μου ἡ Κυριακούλα, δὲν ἔχασε γιὰ πάντα τὴ βάθω της... Τί θὰ γινόταν τὸ καϊμένο μου, ὅρφανὸ καθὼς εἶναι, μ' ἕνα πατέρα μόνο, ποὺ ἐφυγε ἀπ' τὸ χωριό, νὰ βρῇ δουλειὰ ἄλλοι;... Καλὰ ζούσαμε στὸ καλυδάκι μας. "Ἐγὼ ἤμουν γι' αὐτὴν καὶ μάννα, καὶ πατέρα, καὶ γαγιά. Μὰ...

... μιὰ κακὴ φώτιση μοῦ ἤρθε καί, ἀπὸ τὸ χωριὸ ποὺ καθόμαστε, τὴν πήρα καὶ πήγαμε σ' ἕν' ἄλλο ἐκεῖ κοντά. "Ε, παιδιά μου, γιὰ νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ χωριὸ μας, ἐπάθαμε ὅ,τι ἐπάθαμε...

— Μὰ τί ἐπάθατε; Πές μας τὸ ἐπιτέλους! "Ἡ γυναίκα ξανακάθησε κι' ἄρχισε:

— Ναι, καλὰ μου παιδιά, νὰ σὰς τὰ πῶ μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. "Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ καθόμαστε ἡσυχα στὸ χωριὸ μας...

... ἐγὼ ἐδοῦλεα στὰ χτήματα καὶ ζούσαμε—ἐρχεται, ἀνάθεμα τὴν ὥρα, ἕνας ἄνθρωπος καὶ μοῦ λέει ἂν θέλω νὰ πάω στὸ χωριὸ του, νὰ δουλεύω στὸ χτήμα του, καὶ νὰ χωρὶ καὶ τὴν Κούλα μαζί μου. Δέχτηκα, γιατί ὁ μισθὸς ἦταν καλός, μάζεψα τὰ πράμματα μας, πήρα τὴν ἐγγονούλα μου κι' ἀκολούθησα τὸν ἄνθρωπο στὸ χωριὸ του. Τὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου μεγάλο. Λίγα σπιτάκια ἔχει γύρω σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα μετὰ τὴν ἐκκλησιά. Καί, τὸ χειρότερο, εἶναι κοντὰ στὸ ποτάμι ποὺ συχνά, καθὼς μοῦ εἶπαν, πλημμυρίζει τὸ χειμῶνα ἀπὸ τὴς βροχές. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸ χτήμα, μὰς ἔδωκε καὶ καθήσασμε σ' ἕνα σπιτάκι, ἀπάνω σχεδὸν στὸ ποτάμι. Πέρασαν καμμιά δεκαρὶς ἡμέρες χωρὶς νὰ γίνῃ κανένα κακό. Δὲν ἦταν, βλέπετε, καὶ χειμῶνας,

γιὰ νὰ βρέχῃ καθεμέρα. "Ἀλλὰ χτὲς τὴ νύχτα, ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ κοιμήμαστε ἡσυχα, ξυπνάμε ἀπὸ μιὰ μεγάλη βουή καὶ χλασὴ. "Ἀπὸ βραδὺς εἶχε βρέξει πολὺ καὶ τὸ ποτάμι εἶχε ξεχειλίσει. "Ἦταν καὶ τὰλλα ποτάμια ποὺ εἶχαν γίνε ἀπ' τὰ νερά τῆς βροχῆς. Αὐτὰ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰ φίδια καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ὁλοένα. Τὰ περισσότερα σπιτία εἶχαν πλημμυρίσει, κι' οἱ ἄνθρωποι εἶχαν βγεῖ σὰ πιδ ψηλά παράθυρα, στὶς σοφίτες, στὶς σκεπές, καὶ φώναζαν βοήθεια. Σωστὴ κοσμοχαλασιά. "Ἐγὼ ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα, ἔντυσα καὶ τὴν Κούλα μου καὶ τὴν πήρα νὰ κατεβούμε. Μὰ πῶς! ἡ σκαλίτσα τοῦ σπιτιοῦ μας ἦταν σκεπασμένη ἀπ' τὰ νερά. Γυρίσαμε πίσω στὴν κάμαρα κι' ἀνοιξα τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλή. "Ἡ αὐλή, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν ἄκόμα στεγνὴ. Καὶ τὸ παράθυρο δὲν ἦταν πολὺ ψηλὸ—μποροῦσε νὰ περὶδῇ κι' ἕνα κοριτσάκι.

— "Ἐλα, Κούλα μου, λέω τῆς ἐγγονῆς μου—πήδησε στὴν αὐλή, ποὺ δὲν ἔχει ἄκόμα νερά, νὰ τρέξουμε, νὰ φύγουμε πρὸς τὰ πάνω, μήπως καὶ γλυτώσουμε, γιατί ἂν μείνουμε ἐδῶ, θὰ πνιγούμε.

«Μὰ ἡ Κούλα δὲν ᾔθελε νὰ περὶδῃ. «Καὶ νὰ σάψω εἰσέναι; μοῦ λέει. «Πῶς; θὰ περὶδῇ-σω κι' ἐγώ.

«Μὰ θὰ μ' ἐπιδέσῃ; «—Θὰ μ' ἐπιδέσῃ, ἐννοια σου. Πήδησε πρῶτα ἐγώ.

«Ἡ Κούλα ὅμως δὲν ᾔθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μ' ἐπιδέσῃ καὶ νὰ περὶδῇ σὴν πρώτη, ἀπὸ φόβο μὴ δὲν μ' ἐρῶ νὰ περὶδῇ κι' ἐγὼ καὶ μὲ χάσῃ. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἔβλεπα πῶς ἀπὸ κεῖθε τὸ ποτάμι ἀνέβαινε ὁλοένα καὶ κινδυνεύαμε νὰ μὰς κουκουλώσῃ, ἀνέβασα τὴ μικρὴ στὸ παράθυρο, τὴν ἐσπρωξα καὶ τὴν ἔκαμα, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ περὶδῇ. "Ἐκλαιγε καὶ ξεφώνιζε, μὰ δὲν εἶχε πᾶθει τίποτα, γιατί τὸ παράθυρο, καθὼς σὰς εἶπα, ἦταν χαμηλὸ. "Ἐτοιμάσθηκα λοιπὸν νὰ περὶδῇ κι' ἐγώ, δταν, ἔξωφρα μὲ ξεκουρῖνει ἕνας κρότος φοβερός καί, ὡς σὺβος, βραχάει μέσα σὲ χαλάσματα καὶ σὲ νερά. (Ἀκολουθεῖ) Μετὰφρ. π. ι. φ. καὶ γρ. β.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΡΙΘΜΟΣ

Κάποτε μιὰ χωρική πῆγε τὴν κατσίκα της νὰ βοσκήσῃ στὸ χωράφι της.

Γιὰ νὰ εἶναι ἡσυχα πῶς δὲν θὰ ἔμπαινε σὲ γειτονικὸ κτήμα νὰ κἀνῃ ζημιὰ, τὴν ἔδεσε σ' ἕνα παλούκι χωμένο στὴ γῆ, μὲ τὸ σχοινὶ ποὺ τὴν εἶχε ὀδηγήσει ὡς ἐκεῖ.

Μὰ ἡ κατσίκα κατὰφερε σιγὰ-σιγὰ νὰ λυθῇ, καὶ νὰ τραβήξῃ κατὰ τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ποὺ ἄρχιζε λίγο πρὶν πέρα.

Ἐκεῖ βόσκοντας ἀνηφόριζε. Σὺν ἀνέβηκε καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα ψηλά, μᾶτιασε πρὶν πάνω ἕνα δενδράκι κι' ὀρέχτηκε νὰ φάῃ τὴν τρυφερὴ κορφοῦλα του.

Γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ σκαρφάωσε σὲ κάτι βράχους. Κάποιος ὅμως ἀπ' αὐτοὺς κουνήθηκε, ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ κατρακύλησε.

Πέφτοντας χτύπησε κατακέφαλα ἕνα γεωργὸ καὶ τὸν ἐσώριασε κατὰ γῆς.

Δυὸ-τρεῖς συχωριανοὶ του, ποὺ τότε χανε κοντά, τρέξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα, γιατί τὸν βρήκανε νεκρό.

Ἀμέσως τὸν μεταφέρανε σπῆτι του, δπου πῆγαν πολλοὶ συντοπίτες του. Μαζί τους καὶ ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμάρχης, νὰ μάθῃ, σὺν Ἀρχὴ τοῦ τόπου, πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα.

Αὐτὸς εἶχε γίνε Νωματάρχης ἀπὸ Χωροφύλακας, ἤξερε λίγα κολλυβογράμματα, μὰ γιὰ νὰ παίρνειτά γραμματαμένους, ξεφούρνιζε στὴν ὁμιλία του ἄσυνταίριαστες καθαρευουσιάνικες λέξεις καὶ φράσεις, φουσκώνοντας σὰν διάνος.

Ὅπως μιλοῦσε ἔτσι κι' ἔγραφε, τὰ γραφτά του ὅμως εἶχαν καὶ κάτι ἄλλο, ἦταν στολισμένα μὲ ἀνορθογραφίες.

Ἀναφέροντας τὸ σκοτωμὸ τοῦ γεωργοῦ στὸν προϊστάμενόν του Ἀστυνόμο, ποὺ ἔμενε στὴν πολιτεία, ἐτηλεγράφησε ἔτσι:

«Κυλίσας λίθον ἕνα ἐφόνευσεν ἔξ».

Ὁ Ἀστυνόμος σὰν τὰ διάβασε δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ νόημα, κι' ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, δὲν ἦταν τηλεφῶνα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸ Νωματάρχη, τοῦ ἔστειλε τηλεγράφημα μὲ τέτοια λόγια:

«Ἐξ ἐφρονεύθησαν ἡ ἐπτά; Ἀναφέρατε σχετικὰς λεπτομερείας».

Σ' αὐτὸ πῆρε τούτῃ τὴν ἀπάντησιν:

«Ἐξ οὗκ ἔστιν ἀριθμὸς ἀλλὰ κατσίκα»!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΓΙΑ ΖΩΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΥΝΕΧΙΖΩ σήμερα καὶ τελειώνω τὴν ἱστορία τοῦ Πούτσι (κι' ὅχι «Πούπι») ὅπως τὸν ἔκαμε ὁ τυπογράφος στὸ προηγούμενο). Ἀφοῦ πέθανε τόσο πρόωρα καὶ τραγικά ὁ ἀγαπημένος αὐτὸς γάτος, οἱ ἀπαρηγόρητες κυρίες του μιὰ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀναστήσουν μὲ τὰ δάκρυά τους, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸν θάψουν. Ἀλλὰ ποῦ; Στὴν κατοικία τους, στὴν πόλιν, δὲν ὑπῆρχε οὔτε αὐτὴ οὔτε κήπος—μόνο ταράτσα. Δὲν εἶχαν οὔτε κτήμα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, δικὸ τους ἢ τοῦλάχιστον συγγενικό. Ἐπρεπε νὰ τὸν θάψουν σὲ ξένο. Τὸν τύλιξαν λοιπὸν μὲ λουλούδια, τὸν ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ λευκὴ μαξιλαροθήκη, μπήκαν σ' ἕν' αὐτοκίνητο μὲ τὸ λείψνο στὰ γόνατά τους, καὶ πῆγαν μακριά, σ' ἕνα ἐξοχικὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχαν διαλέξει γιὰ τὸ πρὶν κατὰλληλο: Ἦταν ἕνα τρίγωνο γῆς ἀκαλλιέργητης, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βραχίονες ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ποὺ σχημάτιζε ἐκεῖ ἕνα δέλτα. Ὁ σωφὲρ ἔσκαψε ἕνα λάκκο βαθὺ ἐνὰ μισο μέτρο, κατέβασαν μέσα τὸ λείψανο, σκέπασαν τὸ λάκκο, ἱσοπέδωσαν τὰ χώματα, ἔβαλαν ἀπὸ πάνω γιὰ σημάδι δυὸ τρεῖς μεγάλες πέτρες κι' ἔφυγαν κλαίγοντας.

Ὅταν σὲ λίγες ἡμέρες ξαναπῆγαν μὲ λουλούδια νὰ τὰ ρίξουν πάνω στὸν ἀγαπημένο τάφο—ὅ,τι ἔμενε πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο Πούτσι—τὸν βρήκαν χαλασμένο, ἀγνώριστο, ἀνασκαμμένο ὡς μισὸ μέτρο! Τί εἶχε συμβεῖ; Κάποιος θὰ τὴν εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ μακριὰ νὰ χώνουν ἐκεῖ ἕνα ἄσπρο δέμα, θὰ ἐνόμισε πῶς ἦταν... θησαυρὸς, καὶ πῆγε ὕστερα νὰ σκάψῃ καὶ νὰ τὸν πάρῃ!... Εὐτυχῶς, ὁ καϊμένος ὁ Πούτσι ἦταν πολὺ βαθύτερα καὶ ὁ ἀγνώστος τυμωρὸς δὲν μπόρεσε νὰ σκάψῃ πολὺ καὶ νὰ τὸν ξεθάψῃ. Οἱ κυρίες, ἀφοῦ βεβαιώθηκαν γι' αὐτὸ, ἔρριξαν μέσα τὰ λουλούδια τους, τὰ σκέπασαν μὲ τὰ χώματα, ἔσκαψαν τὸν τάφο ὅπως ἦταν καί, χωρὶς νὰ βάλουν αὐτὴ τὴ φορά, κανένα σημάδι ἀπὸ πάνω, ἔφυγαν ἡσυχα πῶς δὲν θὰ τὸν ξαναπερὶραζε κανένας. Κι' ὅμως! δταν ξαναγύρισαν σὲ λίγες ἡμέρες μὲ μιὰ ὀρεντοῖα, πάλιν τὰ ἴδια: βρήκαν τὸν τάφο σὲ κακὴ κατάστασι, ἀνασκαμμένο ἄκόμα βαθύτερα ὡς ἕνα μέτρο! Ὁ ἀγνώστος, φάνεταί εἶχε ξαναπαίει, ἐπιμένοντας καὶ καλὰ νὰ βρῇ τὸ... θησαυρὸ.

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἡ τυμ-

βορυχία αὐτὴ ἔγινε δυὸ-τρεῖς ἄκόμα φορές. Οὔτε στὸν τάφο τοῦ δὲν ἀπῆσαν ἡσυχο τὸν ἀμοιρο γάτο οἱ κακὲς ἄνθρωποι! Καὶ τώρα οἱ κυρίες του, ποὺ δὲν μποροῦν πιά νὰ εἶναι ἡσυχες γιὰ τὴν τύχη του, διαπραγματεύονται νὰγοράσουν ἐκεῖνο τὸ τρίγωνο γῆς—οἱ δυὸ πλευρές του εἶναι ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα, κι' ἡ τρίτη, πάνω στὸ δρόμο, πενήντα—νὰ τὸ περιφράξουν, κι' ἀφοῦ κάμουν καλὸ κι' ἀπρόσβλητο τὸν τάφο τοῦ Πούτσι, νὰ τὸ καταστήσουν δημόσιον νεκροταφεῖο γιὰ ζῶα.

Σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμον, ἀ-

λήθεια, δπάρχουν καὶ νεκροταφεῖα γιὰ ζῶα. Ἐδῶ μόνο νοσοκομεῖα ἢ κλινικὲς. Κι' δταν χάνῃ κανένας ἐν' ἀγαπημένο ζῶον, ἂν δὲν ἔχῃ στὸ σπῆτι αὐτὴ ἢ κήπο νὰ τὸ θάψῃ, εἶναι δποχρεωμένος ἢ νὰ τὸ πετάξῃ σκληρότατα στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν—τὸ ζῶον ποὺ τὸ ἀγαποῦσε σὰν ἄνθρωπο!—ἢ νὰ τὸ παραχώσῃ κρυφὰ σὲ ξένῃ γῇ, δπου καθέννας εἶν' ἐλεύθερος νὰ σκάβῃ. Στὶς κυρίες τοῦ Πούτσι, οἱ περιπέτειες τοῦ τάφου τοῦ δίνουν ἀφορμὴ νὰ κάμουν τώρα ἕνα ὠραῖο κι' ἀξιόμητο ἔργο πολιτισμοῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΔΓ'.

"Ἐκαναν ἀμέσως συμβούλιον κι' ἀποφάσισαν: πρῶτον, νὰ μὴν παρὰ πλησιάζουν μονάχα τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὰ σανὰ καὶ δεῦτερον, νὰ πᾶνε ὅλα μαζί σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ νὰ ἰδοῦν, νὰ ἐξετάσουν, νὰ καταλάβουν, γιατί ἐκεῖνο τὸ δειμάτι κουνιόταν σὰ ζωντανό: ἀπὸ ἡσυχίαν, ἀπὸ φάντασμα—ἀπὸ ὑπερφυσικὴ τελοσπάντων δύναμις—ἢ ἀπὸ ἄλλη φυσικὴ αἰτία;

Τὸ ἴδιο λοιπὸν βράδυ, ἅμα βγήκε τὸ φεγγαράκι, πουλιὰ καὶ τετράποδα—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πασὰ τὸ γάλο, ποὺ εἶχε γίνε ἀφαντος—ἐκίνησαν ὅλα μαζί γιὰ τὰ σανὰ. Προσπᾶ πῆγαινε ὁ Γκορινιάσης, ποὺ ἔκανε τὸν ἀφοβο. Ἀλλὰ καὶ τὰλλα ζῶα προσπαθοῦσαν νὰ μὴ δείχνουν πολὺ τὸ φόβον τους, ἂν καὶ ὅσο πλησιάζαν τὸ ἐπικίνδυνον μέρος αἰσθάνονταν τὰ πόδια τους νὰ παραλύουν καὶ τὰ δόντια τους νὰ τρίζουν: μπερρο; οἰπιτὶ τοὺς πῆγαινε... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔκανε καὶ κοῦο, γιατί ἦταν Δεκέμβρης καὶ πλησίαζαν καὶ Χριστούγεννα. Κι' ἄξαφνα... πανικὸς κι' ὅπου φύγει-φύγει!

Γιατί; εἶδαν κανέναν ἡσυχίαν; κανέναν φάντασμα; Ὁχι, τίποτα. Ὁ Γκορινιάσης μόνο ποὺ πῆγαινε προσπᾶ κι' εἶχε πλησιάζει ὀρεκατὰ τὰ δειμάτια, εἶδε μιὰ στιγμὴ νὰ βγαίῃ ἀπὸ κάποιο σὰν ἕνα χέρι καὶ νὰ τοῦ πετᾷ κατὰμουτρα μιὰ χούφτα ἄχρεα! Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ κάμῃ μεταβολὴ καὶ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας σὰν τρελλός:

— Μάννα μου!... ὁ ἡσυχίος!... Πίσω ὅλοι! σωθῆτε!...

Ἦταν τὸ σύνθημα. Πατεῖς με-πατῶ σε, ὅλα τὰ τετράποδα καὶ τὰ πουλιὰ ὀρεχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σπῆτι, ξεφρονισμένα, σὴ νὰ τὰ κνηγοῦσαν χίλιοι διαβόλοι, καὶ δὲν ἐστάθηκαν παρ' ἅμα ἔφτασαν στὴν αὐλή. Ἐκεῖ μόνο πῆσαν ἀνάσσει ὀρεχισαν νὰ σωτοῦν τὸ ἕνα τᾶλλο τί φοβερὸ εἶχε συμβεῖ ἐκεῖ στὰ σανὰ. Ἀλλὰ κανένας δὲν ᾔξερε τὴν αἰτία τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς φυγῆς. Ὁ Γκορινιάσης, ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς πληροφορήσῃ, εἶχε κλειστὴ ἀπ' τὸ φόβον τοῦ στοῦ γουρουνοστάσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κωστάκης. — Ά! Κυρία, Κική. Πρέπει να τιμωρηθίτε για την αθλιότητα σας. Θα σας σημειώσω. Όταν τελειώση ή δική του κυρίου Μιχαλάκη, θα σας δικάσω.

Κική, αργοκοιτάζει τον δικαστή και κάθεται θυμωμένη.

Κωστάκης, ανοίγει επιδεικτικά το σακκάκι του και πέρνει από τη μέσα τσέπη, ένα στυλό.

Παύλος, ξεπεινάγει μόλις βλέπει το στυλό. — Πώ! πώ! Κωστάκη!

Κωστάκης, με αδοτηρή χειρονομία. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά.

Μιχάλης, βαρυνεστημένα. — Έλα, πιά! Θα με δικάσετε; Με σκάσατε...

Παύλος. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά, (αυτά τα λέει μονορούφι, τα παρακάτω λόγια). Πήρες πάλι τον κοντυλοφόρο του Μπαμπά σου. — Ωχ! Κακομοίρη μου...

Κωστάκης, επιτακτικά. — Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά, πήρατε. Όχι πήρες. Δεν μπορείτε να μάθης να μιλάς τέλος πάντων; Πρέπει να τιμωρηθίς. (Αδοτηρά και με χειρονομία). Τρεις μέρες κράτηση. Και επειδή δεν έχουμε κρατητήριο, να... να... (σκέπτεται) να... (θριαμβευτικά) να γλε ψιγς το τζάμι του παραθύρου! Για τιμωρία σου!

Παύλος. — Άαα... (σκουπίζει το στυλό του). Συχαριστώ...

Κωστάκης. — Τι; Παρακούεις; Όφείλεις να υπακούσης άμέσως στον κύριο δικαστή. Χωροφύλακα! Ά! Δεν έχουμε χωροφύλακα...

Παύλος. — Κύριε δικαστή...

Άννα, που κενεί οδοντία σ' όλο αυτό το μεταξύ, διακόπτει τον Παύλο. — Κύριε δικαστή...

Παύλος, θυμωμένος. — Έ καυμένη Άννα, άρτατος τρόπος. Άφού μιλω, τί με κόβεις;

Άννα, με θρόσος. — Μπά! Έγώ περιμένω τόση ώρα τώρα. Κουράστηκα θόθια.

Παύλος. — Μπά; Έγώ τί σου φταίω;

Άννα. — Μπά; Και γώ; Έγώ φταίω;

Άννα και Παύλος, συγχρόνως. — Ούρ, πιά, κύριε δικαστή... (άλληλοκοιτάζονται θυμωμένοι. Συγχρόνως). Κύριε δικαστή...

Άννα, στον Παύλο. — Μά, επί τέλους, τί θέλεις καϊμένε, Παύλο;

Παύλος, στην Άννα. — Είσαι περίεργη...

Μιχάλης, μονολογεί. — Μά παί-

ζουμε τώρα; Η μαλλώνουμε; Σοβαρά είναι ή άστεία;

Κωστάκης, χιτυπά το τραπέζι με το μολύβι. — Παρακαλώ. Ήσυχία. Ο Παύλος να καθήση. Να καθήση ο κύριος Παύλος. Δοιπόν... Ή κυρία... Ή δεσποινίς Άννα. Λέτε. Σας άκούω. Τι έχετε να πείτε εναντίον του κατηγορουμένου κυρίου Μιχαλάκη;

Άννα, με θρόσος. — Ά! Πάρα πολλά πράματα. Με χτύπησε στο κεφάλι. Με θώσσε μετ' (δίνει μετ' στην Κική), έτσι. Μπάμ!

Κική, σηκώνεται πάνω θυμωμένη. — Ού... καϊμένη Άννα! Ό-ρατός τρόπος...

Άννα. — Δεν ήθελα να σε χτυπήσω...

Κική. — Ναί. Δεν ήθελες να με χτυπήσεις! Έσύ με σκάτωσες!

Άννα. — Έτσι εύκολα σκοτώνεσαι εύ;

Κική. — Ναί... Έσύ, θυμάσαι την περσινή Κυριακή, σ' όν περίπατο, που σε πάτησα λίγο έτσι; (πατά την Άννα).

Άννα, βάζει μετ' στοίγιά.

Κική, δεν ταράζεται: Και πήγες και τό είπες της Μαρίας;

Άννα. — Πότε; Πότε;

Κική. — Μπά; Σου πέρασε ο πό-νος;

Κωστάκης. — Ήσυχία. Δεσποινίς Άννα και δεσποινίς Κική. Ήσυχία! Δεσποινίς Άννα, τί έχετε να πείτε για τον κατηγορούμενο;

Άννα. — Με χτύπησε. Πρωτύτερα μ' έθώσε μετ' γραθιά στο κεφάλι, πό-νεσε πάρα πολύ.

Κική. — Ψέμματα! Μιά με το τό-πι σ' έθώσε!

Άννα. — Έ, και; Μιά με το τό-πι που ήτανε σ' όν γραθιά! Το ίδιο κάνει.

Κωστάκης. — Δεσποινίς, Κική! Ήσυχία!

Κική, ζωηρά. — Άφού λέει ψέμ-ματα;

Κωστάκης. — Δεσποινίς Κική, χί-λιες δραχμές πρόστιμο για την αθλι-δειά σας.

Όλοι, συγχρόνως, με κατάπλη-ξη, ο καθένας από τη θέση του. — Χίλιες δραχμές πρόστιμο!

Παύλος, σηκώνεται, με χειρονο-μίες, πλησιάζει την Κική. — Ά! Καλέ μη στενοχωριέσαι, Κική! Ψέμματα τα λέει ο Κωστάκης! Παί-ζουμε. Ψέμματα είναι, ψέμματα.

Κωστάκης. — Ήσυχία, κύριε Παύ-λο. Καθήστε! Δεν σας ρώτησα. Δοι-πόν δεσποινίς... όχι κυρία... (να μπερδεύει) όχι, δεσποινίς Άννα. Έ-ξοκολουθήσατε. Δοιπόν;

Άννα. — Δοιπόν με χτύπησε και...

(κομπιάζει) και... και μου είπε καλά σ' ένανα...

Μιχάλης, από τη θέση του, φο-βισμένος και καταγανακτισμένος, τρα-βά τα μάγουλά του. — Πώ! πώ! Πώ! Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά, (Φυσικά δεν τον βλέπει ο δικαστής. Γιατί έτσι που κάθεται, άπενθύνεται προς την πλατεία). Όλο ψευτιές λένε.

Κική. — Αυτό πιά, Κωστάκη, εί-ναι καθαρή ψευτιά.

Κωστάκης, με μεγάλη άπορία. — Κωστάκη;

Κική, τον κοιτάζει σαστισμένη.

Κωστάκης. — Κύριε δικαστή, πα-ρακαλώ ταπεινά. Δεν είπαμε; Τι ά-ναίδεια! Μεγάλη τιμωρία σας χρειά-ζεται.

Άννα, ζωηρά. — Για τιμωρία, να μου δίνει κάθε μέρα τη δραχμή της για το κουλούρι και να την βάζω σ' όν κουμπάρα μου. (Χοροπηδά, με τρα-γουδιστή φωνή). Άχ! Τι ώραία! Τι ώραία! Θα γεμίση γρήγορα ο κου-μπάρας μου. Άχ, τί ώραία! Τι ώραία!

Κωστάκης. — Δεσποινίς Άννα; Έπί τέλους! Δεν υποφέρεστε! Για τιμωρία σας, θα δίνετε κάθε μέρα τη δραχμή σας για το κουλούρι, στη δε-σποινίδα Κική και θα την βάζω σ' όν κουμπάρα της.

Κική, δείχνει κουφά τη χαρά της.

Άννα, κάθεται θυμωμένη.

Παύλος, από τη θέση του, της ψιθυρίζει. — Άννούλα! Άννούλα! Ψέμματα, ψέμματα είναι. Παίζουμε! Χ! Χ! Χ!

Κωστάκης. — Δεσποινίς, Κική! Λέγετε! Τι έχετε να πείτε για τον κατηγορούμενο;

Κική, συλλογίζεται. — Τι έχω; Τι έχω... Μμμ... Καλέ να μην μπορώ να θυμηθώ! Νά το! Πέρσι, μετ' μέρα που ή Μιχά σας είχε προσκαλέσει σ' όπι μας...

(Το τέλος στο έρχόμενο) ΠΡΕΙΝ

ΣΤΗ ΖΩΗ

Δεν έχορτασα ακόμα
Τ' ουρανού σου το χρώμα
Τις άχτίδες του ήλιού σου
Τη δροσιά τ' Απριλίου σου
Δεν χιρθηκαν τα μάτια
Δεν διανήσαν τα χείλη
Τά ξινθά μονοπάτια
Τό χιρρούμένο δειλί...
Μου μιλάει έδω κάτου
Κάποια θλίψη θανάτου
Κι' άψηλά μετ' γαλήνη
Μιά χιρά που δεν σβύνει!...
Μά είναι ρόδον το στόμα
Και δεν έξησα ακόμα...
Άχ, άνοίγει μετ' θύρα
Και μου γνέφει μετ' Μοίρα
Στο στεγνό μου άνθογυάλι
Γιασεμάκι ν' άνθίσω
Σ' όν άφρός σ' άκρογυάλι
Πρίν να ξήσω, να σβύσω...

MARIA M. ΦΑΛΑΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Οι άνθρωποι έργάζονταν μονάχα. Έργάζονταν χωρίς πρωτοβουλία, χω-ρίς πρωτοτυπία, έκαναν μηχανική έρ-γασία που σιγά-σιγά κατέστρεφε όλες τις διανοητικές τους ικανότητες.

«Η πρόσδος γεννιέται μόνον τότε όταν έχη κανείς ν' αντιμετώπιση δυ-σκολίες. Αυτό είχε συμβεί σ' ός πρώ-τες αρχές του πολιτισμού των Ά-ρειων. Δεν ήξεραν τίποτε και θέλη-σαν να μάθουν τα πάντα' δεν είχαν καμμιά έξορσία σ' ό χέρια τους και θέλησαν ν' άποκτήσουν την παντο-δυναμία. Όταν όμως την άποκτήσαν, κακοσυνείθισαν μέσα στην άνεση και στην ευμάρεια και έχασαν πιά την δύναμη που τους είχε κάνει να δη-μιουργήσουν όλες αυτές τις καταπλη-κτικές έφευρέσεις, γιατί ή φύση δεν τους είχε πλάσει για να ζούν σ' όν αυτόματα.

«Γιατί, μέλο που τα είχαν αλλάξει όλα γύρω τους και είχαν δημιουργή-σει νέους όρους ζωής είχαν άμελήσει να τελειοποιήσουν και τόν έαυτό τους. Είχαν υποτάξει τα ζώα, τη φύση και τα στοιχεία, δεν μπορούσαν πιά να υποτάξουν τους ίδιους τους έαυ-τούς τους. Με τόν καιρό άποκτηνώ-θηκαν τελείως και έγιναν και κακοί.

«Δεν σας έκανε εντύπωση που μέ-σα σ' όλη την άπέραντη αυτή πολι-τεία, όλοι οι τοίχοι είναι γυμνοί και όλοι οι δρόμοι στερημένοι από κάθε διακοσμητικό στοιχείο; Είχαν κα-ταργήσει κάθε τι το περιττό, κάθε τι ταργήσει κάθε τι το άπρόσκοπο, που δεν παράγει: τη διακόσμηση, τις καλές τέχνες, τά δένδρα που δεν έκαναν καρπούς... Τι θά τους χρη-σίμευαν τάχα τέτοια δένδρα; Τό ξύλο, μετ' όλη που δεν την χρησιμοποιούσαν πιά γιατί την έδρισκαν πολύ εύπλε-κτη και καθόλου εύπλαστη. Όσο για να τους βραστούν ήρκιο; Αυτόν άμα ήθελαν τόν έδρισκαν σ' ός άτέλειω-τες όπόγειους λεωφόρους της πολι-τείας, όπου οι άκτίνες του ήλιου δεν έφθάναν ποτέ.

«Ο Άνδρέας δεν μπόρεσε να κρα-τηθή περισσότερο.

Μά αυτό είναι φρικτό, φώνα-ξε, είναι άπαίσιο. Και γίνεται να μη βρέθηκε κανένα έμπνευσμένο πνεύμα για να τους δείξη το δρόμο που εί-χαν πάρει και για να τους φωνάξη να σταματήσουν;

— Μου φαίνεται πως κάποιος θά βρέθηκε, είπε σοβαρά ο καθηγητής Μπάτλερ.

«Ο Άνδρέας είχε σηκωθεί όρθιος Βρισκόταν σ' άπερίγραπτη ύπερδιέ-γερση.

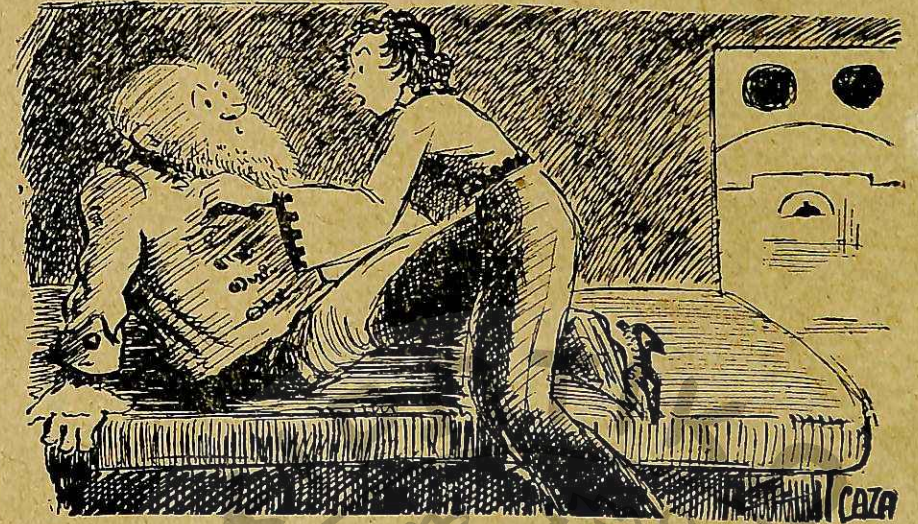
— Τότε λοιπόν, είπε, πως δεν τόν άκουσαν; Τα σωτά και τα φρόνι-μα λόγια άκούγονται πάντοτε.

«Ο καθηγητής άπάντησε ήρεμα:

— Τ' άκούνε τα φρόνιμα λόγια και τά προσέχουν' μετ' αυτό μονάχα δεν άρχει.

«Η σιωπή έπεσε πάλι βαρεία σ' όν δωμάτιο και δεν άκούγονταν πιά παρά μονάχα τά νευρικά βήματα του Άν-δρέα που περπατούσε άπάνω κάτω με το κεφάλι σκυφτό.

— Αυτό μπόρεσε άλλωστε να τό

«Πατέρα! Πατέρα σήκω! φώναξε ή Καίτη...»

πιστοποιήσετε και μόνοι σας από τά θαυμάσια λείψανα που έχουν άπομεί-νει από αυτό τόν πολιτισμό, ξανάρχι-σε ο καθηγητής Μπάτλερ ύστερα από λίγη ώρα. Τα δημιουργήματά τους δεν τ' άκατέστρεφε ούτε σεισμός, ούτε ήφαιστειο, ούτε ο χρόνος. Τά κατέ-στρεψαν αυτοί οι ίδιοι οι Άρειοί μονα-χοί τους. Σας είπα και πριν ότι εί-χαν την δύναμη να κεραυνοδολούν τους έχθρούς τους γιατί είχαν έχθρούς και έχθρους θανάσιμους. Τά παντο-δύναμη και ικανώτατα αυτά πλάσμα-τα είχαν άπονδο μίσος μεταξύ τους και χρησιμοποιούσαν όλη τους τη δύ-ναμη και όλες τους τις ικανότητες για να έξυπηρετήσουν τά μίση τους.

«Η πολιτεία αυτή όπου βρισκόμα-στε, όσο κι' αν σας φαίνεται άπέραν-τη και άθυμωστή, δεν είναι ή πιο με-γάλη, ούτε ή πιο τέλεια' οι Άρειοί

ζηλεύονταν μεταξύ τους' κάθε πολι-τεία ήθελε να ξεπεράση τις άλλες. Και ήθελε να φθάση σ' όν άνώτατο αυτό σημείο, όχι μόνον τελειοποιών-τας τά δικά της κτίσματα και προ-σθέτωντας νέες, αλλά καταστρέφοντας τις άλλες πολιτείες. Και σ' όν τέλος κατ' όρθωσαν να τελειοποιήσουν την τέχνη της καταστροφής και τού θά-νάτου σ' όν τέτοιο σημείο ώστε... κα-τέληξε να έξαφανιστούν και οι ίδιοι από αυτόν τόν πλανήτη. Άφού πρ' όντα έξώντισαν όλα τά θηρία και τά άγρια ζώα όσα ζούσαν επάνω σ' όν πλανήτη τους, σ' όν τέλος άλληλο-ξωντώθηκαν μεταξύ τους. Κατά τόν τελευταίο αιώνα του πολιτισμού τους δεν έμεναν πιά έδω επάνω παρά με-ρικοί γέροι που μπορούσαν να παρα-τείνουν τη ζωή τους χάρις σ' ός τε-λειοποιημένες ιατρικές τους γνώσεις,

μετ' που ήταν αδύνατο να δημιουργή-σουν μετ' καινούργια γενεά. Οι τελευ-ταίοι άντιπρόσωποι της φυλής τους ήταν κάτι κληρονόμοι μετ' το πνεύμα στεγνό και τ' όσμη άρρωστο.

— Πατέρα, φώναξε, ή Καίτη. Πά-ψε πιά, σ' ό παρακαλώ, πάψε.

«Ο Βιρνάδης είχε σηκωθεί. Ήταν έξαλλος.

— Να φύγουμε φώναξε! Να γυρί-σουμε σ' όν Γή, θέλω να ίδω τη γή μας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

«Ο Έρεϊκος μένει μόνος του!

Ευθύς άποφασίστηκε ή έπιστροφή σ' όν Γή και καθείς καταλαβαίνει την άνυπομονή του καθηγητή Μπά-τλερ και της κόρης του. Μετ' κι' ο Άνδρέας δεν άνυπομονούσε λιγώτερο άπ' αυτούς να ξαναέδη την Άντουα-νέττα.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Καθισμένος ένα πρωί στην ταράτσα μας, βυθισμένος σε μία νάρκη κοίταξα με θαυμασμό τη θάλασσα που άλλωστε ήταν γύρω μου σαν γαλάσιος τάπητας. Έξαφνα την προσοχή μου εστράφησε μία δυνατή παιδική φωνή. Έσκυψα στο δρόμο κι είδα ένα παιδί να πουλή λαχέια.

Μου έκαμα ιδιαίτερα εντύπωση γιατί είχε κάτι το άσυνητο, μία χάρη και μία συμπαθητικότητα πάντα.

Το προσώπιό του ήταν κατακόκκινο και ιδρωμένο. Φορούσε λίγο στραβά το σκούφο του κι άφινε να φαίνεται έτσι μία τούφα από σγουρά μαλλιά.

Φαινόταν φτωχό από τα πολύχρωμα μπαλάνια της φανέλας του, αλλά και καθαρό. Είχε δύο κατάνυρα μάτια κι ένα στόμα μικρό και κατακόκκινο.

Ήταν δλο φροντίδα. Έτρεχε απ' εδω διαλαλούσε τα λαχέια του απ' εκεί, παρακαλούσε με μία φωνή συζητητική να αγοράσουν λίγη τύχη απ' αυτό που τους την έδινε με τόση φιλία.

Πάρτε ένα λαχέιο, κύριοι!... Μέσα όμως στο μικρό αυτό συμπαθητικό ανθρώπινο φαινόμενο να κυριαρχούσε μία μεγάλη έννοια, σαν ένα σκοτεινό σύννεφο, που μόλις μπορούσε να το καταλάβει κανείς από το μικρό του χαμόγελο.

Τί να σκεπτόταν στο μικρό του μυαλό; Είχα μαντέψει... Τό τυραννισμένο αυτό ή φροντίδα της ζωής! Πούξ ξε- ρει ποια γριά γιαγιά να έτρεφε, αντί- κληνη να φροντίσει γι' αυτό!...

Πάρτε λαχέια κύριοι!... Κά πρότεινε εις ένα διαβάτη. Μά κείνος έκουνησε άδηνικά το κεφάλι του και πέρασε αδιάφορος. Τότε πάλι παρατήρησα τη μεγάλη του απαγορευ- ση στο μικρό του χαμόγελο.

Δυστυχισμένο παιδάκι!... Τόση λύπη μου είχε κάνει. Τί κρίμα, σκέφθηκα, ένα τόσο μικρό πλασματάκι να βασανίζεται από τώρα με τον άγωνα της ζωής.

Μά γι' αυτό άνοιχώς δεν πρέπει να έχω μία θέση ήρωα μέσα στην κοι- νωνία!

Προσσότερο όμως απ' όλα με πεί- ραζε ή ερωτοία της τύχης. Αυτός που τόσο άκνηνη ή σιμική να κρατούσε ή κατομιούρα δόλοκληρα στα χέρια του, παρακαλεί τον Παντοδύναμο Θεό για να βγάλει το ψωμί του. Αυτός που δί- νει την τύχη που μπορεί ίσως να κάνει τους άλλους εύτυχους, δεν μπορεί με τον άνεκτικό άετινο θησαυρό να συν- τηρήσει τον εαυτό του.

Τί ερωτοία... αλλά και τί βάσανο! Είναι σαν να δέναι με το σώμα ενός διψασμένου και να του δίνουμε στά χέ- ρια ποτήρια γεμάτα με νερό...

Συριαδός [B]

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πόσο μ' άρέσει το τραγούδι!

Τό τραγούδι είναι τό ξέσπασμα της ψυχής που σκορπά γύρω του, τούς γλυ- κούς ήχους και άπαλά-άπαλά επιδρά στις ψυχές τών άλλων.

Έξωτερικεύει τά αισθήματα που κρύ- βονται βαθειά στην ψυχή, με τό τρα- γούδι βγαίνουν για να σκορπίσουν γύ- ρω την ευτυχία, χαρά, λύπη ή λησμο- νιά. Αναλόγως της ψυχικής μας δια- θέσεως θά ψιθυρίσουμε και κάποια με- λωδία ευθύμη, ζωηρή που θά κάνει τους άλλους να νοιώσουν την χαρά της ψυ- χής μας.

Ένας σιγανός σκοπός, που τρεμου- λιασμένες βγαίνουν οι μελωδίες μέσα από τό λαρύγγι, σχεδόν οβυσπένες από τον πόνο της ψυχής και θά νοιώσουν και οι άλλοι τό παρρηγό το ψυχής μας.

Κάποτε που ήιουν πολύ μελαγχολική πηγα σε μία συναυλία για να ξεχάσω. Ναι, τό πιάνο μ' άρεσε με τό με- γαλόπρεπος ήχους του. Τό βιολί με τις παθητικές δοξαριές έρχανε βάλαμο στην ψυχή μου. Μά ή μουσική έκείνη που με έκανε να νοιώσω τό χαλάστρο, την χαρά ήταν τό τραγούδι που μπόρεσε να μιλήσει βαθειά στην ψυχή μου και να την κάνει τόσο ελαφρή, ζωηρή, ευθύμη.

Ο τενόρος μπόρεσε τόσο καλά να τραγουδήσει και να μάς μεταδώσει τά συναισθήματα που πλημμυρούσαν την ψυχή του.

Είναι τόσο ωραίο πράγμα τό τρα- γούδι!

Μελαγχολικός Τενόρος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό τραμ, ό εισπράκτωρ ρωτά ή μαμά:

— Πού θά κατεβήτες, κυρία;
— Κι' ή μικρή κόρη της πετιέται:
— Στής θειάς μου της Νίνας' μάς έ- χει τραπέζι!

Ολιμμένη Καρδούλα

Ο μικρός Νίκος στη μαμά του:

— Μαμάκα, αυτό είναι τό δεξί χέρι;
— Αιό αυτό.
— Αυτό είναι και τό δεξί πόδι;
— Ναι, παιδάκι μου, γιατί ρωτάς;
— Μά για φαντάσου, έκεί που είναι τό δεξί χέρι είναι και τό δεξί πόδι!
(Γεγονός) Κωνσταντίνος ό ΙΑ'

Στό σχολείο:

— Για να δείξουμε ένα πράγμα ή ένα πρόσωπο μεταχειριζόμεθα τις δεικτικές άνωτομίες.

Κι' ό Γελατός 'Υπολογαός:
— Εγώ μεταχειρίζομαι τό δάκτυ- λό μου.

Σαρπηδών

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ 280 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προαθέντος τών 5 Σεπτεμβρίου, 1936 πρds ευρε- σιν τών λύσεων τών εις τά φύλλα της Διαπλά- σσεως, Ιουλίου, Ιουλίου, και Αύγουστου 1936 δη- μοσιευθέντων 149 Πνευματικών Ασκήσεων.

(Οι ακολουθούστες έκαστον δομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ό πρώτος τάς εθροβεί- σας όρθας λύσεις, ό δεύτερος τά Εύσημα λύσεων και ό τρίτος τά Εύσημα 'Επιμο- νής, συμφώνως με τόν 'Οδηγόν του Συνδρο- μητού, Κεφ. Δ', § 25.

Οι 'Ισοτίμοι όλων τών τάξεων έχουν τό δικαίωμα, ό μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τά έξοδα του κλισέ, και να αγορά- σουν, έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τούτο), ένα ολονδήποτε θέλουν τόμον «Δια- πλάσσεως» τών έτών 1894 — 1935 (Β' Πε- ριόδος) με έκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχ- μών. Οι του Β' Βραβείου ν' αγοράσουν ό- μοιον τόμον με έκπτώσιν δέκα (10) δρ. και οι του Γ' με έκπτώσιν πέντε (5) δρ. 'Ιδε και 'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (420 16 έτών και άνω, κα- θώς και όσοι δεν έσημείωσαν στα λύσάρά τα τους ηλικία)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πνεύμα της 'Αντιλογίας, 118, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ροδιά, 73, 8, 7. Χριστιά- να, 83, 9, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δευκοπυργιώ- της, 45, 5, 3. Φοίβη, 18, 2, 2. Γάργαρη Βρυσούλα, 40, 4, 7. Κίτρινη 'Αράχνη, 40, 4, 7. Σπασμένα Φτερά, 15, 2, 2. Σεληνιώτικος 'Ορίζων, 12, 2, 1.

ΜΕΣΑΙΑ Τ. ΣΙΣ (12—15 έτών)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ασουλού- πωτη, 132, 14, 7.

Ισοτίμοι: 'Αστροπόρροτο, 123, 13, 7. 'Ανθρωπάκος, 129, 13, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αφανής 'Ηρως, 109, 11, 7. Μουσική της 'Απόλ- λων, 113, 12, 7.

Ισοτίμοι: Βοσιλίαντα, 109, 11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλάκι, 100, 10, 5. 'Αρσενικός Νο 12, 90, 9, 5. 'Ιου- στινιανός, 96, 10, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ροζελάντια, 87, 9, 7. Βασίλειος Βουλγαροπόλεως, 68, 7, 7. Σίφονας, 77, 8, 6. Ούσανος Π λώφ- τος, 60, 6, 6. Μαύρο Διαμάντι, 80, 8, 7.

Δοξασιμένο 'Αγοστήρι, 81, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαλάσσιο 'Αε- ράκι, 15, 2, 2. Σιάν Φεθ, 6, 1, 1. Αίλος, 27, 3, 4. Μαστροχαλαστής, 46, 5, 7. Γεράς Ν Μηνιάτης, 6, 1, 3. Σανθή Κοιτικοπούλα, 14, 2, 2. Διοροθέα Πα- πιστράτο, 50, 5, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω).
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρού- λα Τρολαλά, 76, 8, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαρώνος Δελλακάρισε- ρης, 60, 15, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πειρατικόιον, 1, 1, 1.

ΒΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δδs Εύριπίδου
την 20 Ιουλίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα- ρι της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διαπλάσει», διοργάνωσε δισεβδομα- διαίες ειδικές έκπομπές για τά 'Ελλη- νόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο και τών 'Ελληνικών παροικιών του 'Ε- ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ., πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παι- διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΑΠΟ τό Ραδιοφωνικό Σταθμό του Μπα- ρι, μού γράφουν πώς, τον τελευταίο και- ρό, είχε έπελθει κάποια άνωμαλία στις διαπλάσεις έκπομπές της Πέμπτης και του Σαββάτου. 'Αλλά τό πράγμα διορθώ- θηκε κι' οι έκπομπές γίνονται πάλι τα- κτικά. Μου ζητούν μπάλια και την προ- κήρυξη του Ζ Διαγωνισμού, που θά την στείλω αυτή την έβδομάδα.

Επίσης, οι τρεις βραβευθέντες στον προη- γούμενο Ζ Διαγωνισμό, και οι δύο πρώτοι του Α' Επικού 'Αργύριος Π. Στρατινός και Κωνσταντίνος, πληρ φορούνται πώς ό Σταθ- μός του Μπαρι έστειλε σε μένα τά βραβεία τους και τί έχω στο γραφείο μου. 'Ας έλ- θουν ή άς στείλουν να τά πάρουν. Κι' αν θέλουν να τά λάβουν ταχυδρομικώς, άς μού στείλουν τά ταχυδρομικά, δρ. 33, 60, τό 'Ανθος τό Μαΐου δρ. 17, 60 και ή Σωστό Μ. Δογιάδου και οι άπαντα- θέντες Στρατινός και Κωνσταντίνος από δρ. 15, 20 έκαστος.

Ανάμεσα στα τόσα άλλα που σου χρω- σάμε, Διέπλσσι μου—μού γράφει ή Με- γάλη 'Ελλάς—είναι κι' ή άπόκτηση πολ- λών έκλεκτών φίλων. Και μού παρασταί- νει τη χαρά που της έπροέβλεψε ή γνωρι- μιά της με την Κίτρινη 'Αράχνη, που μόνο από μακριά την ήξερε σε μία έκλε- κτή Διαπλάσευσή. Έλαβα και τις πα- ροιές του Σειράχ, έμμεστη μετάφραση, που θά τις δημοσιεύσω στο πρώτο δωδεκά- σελιό. Όσο για τό άλλο που μού γράφει, δεν πιστεύω πώς τό περιοδικό αυτό θά προ- βή ποτέ στη «στηλιτσού» έκείνων που τό έπιστρέφουν ως άπαράδεκτο. Τό έγραψα προς... έκφοβισμό. 'Αλλά και να τό κά- μω, ντροπή δική του θά είναι κι' όχι έκεί- νων που θά «στηλιτσούν». Μού έστειλες, κύριε, τό περιοδικό σου χωρίς να σου τό παραγγείλω. Έίτε γιατί δεν μού άρεσε, είτε γιατί τά οικονομικά μου δεν μού έπι- τρέπουν να τό κρατήσω, σου τό έπέστρε- ψα. Έκαμα κανένα κακό; Κακό θά ήταν μόνο αν τό κρατούσα, αν ο' έκανα να μού τό στέλνεις έξη μήνα, ένα χρόνο, κι' έπει- τα σου έτρωγα τη συνδρομή.

Μέ χαρά, Μύρον της 'Ανδρου, έμαθα νέκ σου ύστερ' από τόσον καιρό. Σε συγ- χάρω για τό άπολυτό ήρω ή έχομαι τό- ρα καθ' έπιτυχία στη ζωή που σου άνοιγε- ται. Είλα και τη θυμωμένη αυτή έκδρομή στη Μυκαδονία, ως «τά τσρά χώματα του Σπαρατάπορου», και τις χέχαστες έντυ- πώσεις που σου άφηναν ή φιλοξενία, ή ευ- γένεια κι' ό άγνός έλληνομός των κατοί- κων. Πολύ ώραία αυτή ή φω ογραφία και θά τη δημοσιεύσω. Μού γράφεις από πού είναι παρμένη και τί είναι αυτό τό κακί- μένον έπίπεδον της «φυσικής τοιλήθρας»; 'Αθλήτη πραγματικώς ή άργοπορία σου,

'Αφανή 'Ηρως, άφού ύστερ' από τόσα, ήρθε στο τέλος κι' ό νογόλαμος. Χαίρω που είσαι τώρα έντελώς καλά, και περι- μένω να μού γράφεις τούς βαθμούς σου, που δεν άμφιβάλλω πώς θά είναι καλοί. Ο κ. Φαίδων ο' ευχαριστεί για την εισφορά σου, και προπάντων για τά καλά λόγια που τη συνόδευαν. Τού έωσα τό γράμμα σου όπου με μεγάλη συγκίνηση τά διάβασα.

Έξέταλα όλες σου τις παραγγελίες, Παιχνιδιάρη, και δεν πιστεύω να έχω παράπονο. Έχω ύπ' όψη μου κι' ένα πα- λαιότερο γράμμα σου, όπου με ρωτούσε τί βιβλία πρέπει να διαβάζω, ή μάλλον τί «οσιρά» πρέπει να κρατήσω για να μπής στο νόημα της «πνευματικής ζωής». Για την ώρα, θά σου συστήσω να πορευθής τά νεώτερα, τά μοντέρνα—έχεις καιρό γι' αυτά, άφού μόλις τελείωσες την Δ' του Γυμνα- σίου—και να διαβάζω μόνο παλαιά, κλασ- σικά άριστουργήματα. Παραδείγματος χάρη, έκτός από τούς άρχαίους έλληνες και λα- τίνους συγγραφείς, σε καλές μεταφράσεις νεοελληνικές, γαλλικές, αγγλικές (και δι- ποσώμενες πώς διαβάζεις και στις τρεις αυτές γλώσσες) πάρα έργα Γάλλων, 'Αγγλων, Γερμανών και 'Ιταλών κλασσικών (Ρακίνα, Κορνήλιος, Σαίξπηρ, Ζολζιερ, Σουίφτ, Γκαίτε, Δάντε κτλ. κτλ.). Αυτά θά σε προστομάσουν για τούς νεώτερους και τούς συγχρόνους. Για τό κομμάτι σου, τί να σου πώ; Δεν θυμώμαι, παιδί μου. Λαβαίνω τόσα πολλά, που είνπι άδύνατο να θυμώ- μαι, όποτε έχω καιρό να ψάχνω. 'Αν έχουν περάσει τρεις μήνες και δεν είδες ακόμα τίποτα, στείλες άλλο.

Δοξασιμένο 'Αγοστήρι, με πολλή ευ- χαρίστηση διάβασα τά νέα σου απ' τό Ευ- λοχαστρο, τούς «κυμείκτους μπακαλάδες» κτλ. Μά πού γλυκοί! και πού μεγάλοι! μού φάνηκαν οι... βαθμοί σου. Έύ-ε, παιδί μου! 9 στα 'Αρχαία 'Ελληνικά, 10 στα Λα- τινικά 8 στα Μαθηματικά—στά τρία δηλ. κυριώτερα και δυσκολότερα μαθήματα— και ο' όλα τάλλα 9 και 10, με γυνικό βαθμό 9, 12. Σού αξίζουν θερμά συγχαρη- τήρια και... καθε άνάπαυση, διασκέδα- ση κι' άπόλαυση αυτό τό καλοκαίρι.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν τό γρηγορώτερο. 'Ας έχουν ύπ' όψη τους, ότι οι συνδρομές αυ- τές είναι ό μόνος μου πόρος' ή καθυστέρηση έπομένως δυσκο- λεύει πολύ τό έργο μου που ά- παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό- πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Δεν πειράζει για την άργοπορία, Κερί- μάν, κι' όποτε αυτός είναι λόγος να μη γράφω συχνά, όποτε τό άλλο που λές, πώς άργεί κι' ή δική μου άπάντηση. Αυτό εί- ναι «ανάγκαιο κακό» που τό άνέχονται όλα μου τά παιδιά. Πάντως πολύ μ' ευχα- ρίστηκε τό μεγάλο σου γράμμα κι' έλπίζω, άμα ίδω αυτή την άπάντησή, να μού ξανα- γράψω άμέσως, χωρίς να λογαριάσω ποτέ θά μπόρεσω πάλι να σου άπαντήσω. 'Η όρθή γραφή του «μεγαλύτερος» είναι με ύψιλον, κι' όποτε με έψιλον γιώτα, όποτε με ήτα όπως τό γράφουν άλλοι. Στη νέα μας γλώσσα δλ' αυτά τά συγκριτικά έχουν άφομοιωθεί: και γράφουμε: καλύτερος, μεγαλύτερος, κοινότερος, όπως και μα- κρότερος, παχύτερος, τραχύτερος κ. λ. Όλα με ύψιλον. 'Επίσης και τά επιρρημα- τα: καλύτερα, προτιύτερα, άρχύτερα. Μόνο τό νεώτερο τό γράφουν κατ' έξαι-

ρηση με γιώτα, από τό νεώτερος' αλλά κι' αυτό, κατά τόν κανόνα, θάλει νεώτερος.

Πεισματάρικο Γατάκι, ο' ευχαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα και τις άλλες σου φροντίδες για μένα. Για την αλλαγή ή 'Υδόν μου χρωστά 5 δραχμές. 'Ελπίζω να μού γράφει κι' ή νέα μου φίλη 'Υβέτ. 'Ω, πολύ άρεστική ή εισφορά σου! Δεν εί- παμε πώς από πολλά μικρά ποσά πρέπει να γίνει τό Δωρο, για νάχη μεγαλύτερη αξία; Είδες ότι άρχισαν οι προκηρύξεις έκτάκτων Διαγωνισμών: σύντομα θά προ- κηρυχθώ και ό Ζ' του Ραδιοφ. Σταθμού του Μπαρι. Τί ιδέα έχω για τις Προσκοπίες; Μά την άρίστη! Ποιος τό λέει πώς τά κο- ρίτσια πρέπει να καθούνται σε στίσι τους και δεν είναι γι' αυτά οι έκδρομές και τά ταξίδια; Παλιές, σκουριασμένες ιδέες...

Ευχαριστώ για τά καλά λόγια 'Εντα Γκάμπλερ. Πολύ χάρηκα που είχα γράμ- μα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Για τά «Γνωμικά» σου δεν θυμάμαι αν δεν έ- μαθε ως σήμερα τίποτα, μπορεί και να χαθήκαν. 'Η Ρέμβη, αν έλαβα τό τετρα- διά σου, είμαι βέβαιη πώς θά σου τό άνα- ποδώσω. 'Ο Μόζακ, που σου καθυστερεί τώρα δύο χρόνια, πιθανόν να μη τό έλαβα. Χαίρεται ούς στην άδελφή σου.

Σ' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο να πα- ντήσω. Στο άρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα- νένεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10. Τα έγκρινόμενα ή άνανεύοντα λαμβάν- ος την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άνόρια, και όσα από Κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μελοχρονικό Ναυ- τάνι, κ. (ΔΖ) Δεπτή Γιαν ούλα, κ. (ΔΧ). 'Εφτάχρομη 'Ιρις, κ. (ΙΜ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Κύριος του Ντάνσιγκ, ά. Ψεύτικο Γέλιο, ά.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

8ο Δελτίο Εισφορών

'Από προηγούμενες εισφορές δρ. 1248
'Εντα Γκάμπλερ 15
'Αγκάθι 20
'Ανθος Αύγης 15
'Υποπλοίαρχος Κρίστιαν . . . 15
Ζακυνθινόουλα 30
Σανθή Κουκλίτσα 20

Τό όλον μέχρι 19 Ιουλίου: δρ. 1363

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Απορρίπτονται: «Μάννα» της Εύ- φης Καλλιθέας (ύστερ' στην έκ- τέλεση, «Αίσιοδοξία» της Ν. Σ. (πολύ φιλοσοφικά γραμμένο. 'Αν γραφόταν ά- πλούστερα, θά κέρδιζε πολύ), «Πρωτοχρο- νία» της Μπετούλ (τόσο καθυστερημένο που κοιτάς να γίνει πάλι επίκαιρο; Νά τό φυλάξω!), «Τι ώραία Δύση» της 'Ιν- διανας (να ένασταλή γραμμένο σε άπλού- στερη γλώσσα), «Ένα σχολικό έπιστόδιο» της Δ. (δυστυχώς δεν μπόρε να τό έγκρι- νω—και όχι να τό ένεκρίνω γιατί τό θέμα είναι νόστιμο αλλά ή έκτέλεση ύστε- ρει πολύ, ή ήθελε περισσότερη γοργότητα στο γράψιμο και λιγώτερη πολυλογία), «'Η γνωριμία μου με τό χιόνι» της Βασιλίσσας 'Ηφερίτης (δεν έβρω πώς απέπεσε και ήθε μόλις τώρα στα χέρια μου. 'Ας τό ένασταλή ή Β. Ν. την κατάλληλη εποχή διορθώνοντας το λίγο. Τό άλλο έγκρίνε- ται), «Τά βίσινα τών μεγαλειών» της Νι- νέτας (χαριτωμένο, αλλά πολύ μεγάλο περιμένο άλλο συντομώτερο).—Θά εξακο- λουήσω.

